

Veckans växt v. 7 2007

Än lever bönan Kristin

Det blev en stor uppslutning till "bönmötet" i Västra Enebys församlingshem onsdagen den 31 januari i år. Ämnet var "Mor Kristins bönor och Kalle Bellmans skrönor". Upprinnelsen till det hela var ett brev med några bönor som kom in till Fröuppropet 2004.

78-åriga Karin från Kisa skrev och berättade om denna böna som hennes mor en gång fått av en grannkvinna, mor Kristin, som levde ensam på ett litet torp intill hennes föräldrar. Kristin var då änka och hade förlorat två döttrar som dog unga i det tidiga 1900-talets sjukdomar som det då inte fanns bot mot. Sonen Kalle hade drunknat under en fisketur. Kristin fortsatte att odla sina bönor men delade även med sig av dem. När Karin gifte sig och flyttar till grannsocknen får hon med sig några bönor och börjar odla dem. Karin odlar dem livet ut men hinner ge dem vidare till Fröuppropet men även till en grannkvinna som nu odlar bönorna. Bönan Kristin växer sedan mer än ett sekel fortfarande i Kisatrakten.

Här tog berättelsen slut eftersom Karin gick bort innan hela historien hann berättas. Men strax innan jul fick en fråga på nätet sitt svar.

Jo, i hembygdsföreningen i Kisa kände man till mor Kristin. Man började nysta i historien, torpet där Kristin bott fanns kvar som torpgrund. Där växte fortfarande, vintergröna som ett levande minne av att här hade man tidigare odlat. Fotografier och berättelser letades fram. När prästen i Västra Enebys församling fick höra talas om detta utlystes ett "bönmöte". Och församlingshemmet invid kyrkan var den rätta platsen, för hit från torpet i Gäddefall hade Kristin vandrat sju kilometer varje söndag.

Till "bönmötet" denna onsdagskväll, kom många äldre församlingsbor som när de var barn hade träffat eller hört talas om Kristin eller kände sonen Kalle. Under kvällens lopp blev det många historier kring dessa två Kisabor. Kvällens utlovade överraskning visade sig vara Kalles son med dotter och dotterdotter. Lilla Evelina, Kristins barnbarnsbarnbarn fick en handfull av Kristins bönor att odla för att låta berättelsen om Kristin leva vidare.

Text och foto: Lena Nygårds, Pom